

Belsazar.

Po Heine-tu poslovenil France Zakrajšek.

Že bliže prihaja polnoči,
Povsod je tiho, Babilon spi;
Le gori v gradu, kjer biva kralj,
Razsaja, razbija njegova derhal.

Tam gor v bliščobi dvorane svetle
Glej! Belsazar gostuje se,
Obdaja sijajni ga kolobar,
Penečega vinca uživajo dar.

In kupe žvenkljajo, in krik je vès čas;
To čmernemu kralju oj! rajski je glas;
Užiga mu lica vrisk in šum,
Še več pa vince deli pogum;

Kar smeli bedák naglas shrohotá,
Ter z grešno besedo psuje Bogá.
Bahanje, zasmeh in strašni psov
Pa hvali ukaje trop njegov.

Zdaj migne kralj, in urni strežaj
Zletí, ko bi trenil; kmal pride nazaj,
Prinese zlatnine, dokaj srebrá,
Kar b'lo je v tempeljnu vkradenega;

Kralj kelih napolni posvečen,
Ga zgrabi, nastavi napuha pijen.
Še peni ob ustih se njemu tačas,
Ko v Božjo zasrambo zažene glas:

„Jehova! oj tebi zasmeh vselěj;
Jez babilonski sem kralj, poglej!
Al vsega še dobro ne izgovori,
Že v serce ga speče, bridko sklí;

Ukanje in smeh omolkne nakrat,
Mertvaška tihota je spred in zad,
Kar glej! goreč na steni znam,
Ko roka človeška pride tam,

In piše s plamenom in piše, oj strah!
Se zvija — poteza, ter zgine na mah.
Kralj Belsazar odrevení,
Trepet ga lomi, omedlí.

In sleherni utihne, je mlad alj star,
Oterpne vès plah, ne zine kar.
Pismarji vsi pridejo, nihče ne vé,
Kaj čerke plamteče govoré; —
Al kralja jadni trop, osvete vroč,
Zakolje v puntu — še tisto noč!

Dopisi.

Iz Maribora 30. grudna. Vinko. — Prišel je čas, v katerem se slobodno in brez straha v svoji domovini obračati smemo. 20. oktober je vsem ljudstvom enake pravice in postave oznanil. Voliti si smemo možé, kateri bojo govorili za národ in za domovino. Povedati in potožiti se smemo o tem, kje nas čevelj žuli. Zatoraj pazimo in preudarjajmo, koga bomo volili. Strast in jeza proti drugim narodom, nevošljivost itd. naj se ne meša v našo volitev, ampak enaka, bratovska ljubezen proti vsakemu; zaupanje in odkritoserčnost naj nam bo pri tem važnem delu vedno pred očmi. Naš národ je velik, to vsaki vé. Če tedaj „viribus unitis“ poprimemo, se bo dobro poznalo. Zatoraj na noge in na delo, dokler je dan, zakaj priti bi znala noč in časa ne bo več! Naše ljube „Novice“ nas celih 18 let pravega domoljubja učijo; njim gré čast in hvala na veke, da so národnost zbudile. Njihova obsega je velika, zasluge še vekše; izobrazile so nas in nam povedale, kdo da smo; pa vém, da nam bojo še zmirom dosti povedati vedile in nam naše pregrehe in napake popravljale. Zaupajmo jim tedaj tudi vprihodnje! Dandanašnji se je svet — rekel bi — prerodil. Mnogo zgubljenih sinov se je s kesanim sercom pod krilo svoje ljubeznjive matere povernilo. Prepričali so se, da je, čeravno povsod dobro, domá vendar najboljše.

Kar so popred zaničevali in kar se jim je merzilo, jim je zdaj najslajše in dražje. Kakor žejni jelen na stermi gori po kaplici vode hrepení, ravno tako hrepenijo ti spokornjenci po domačem koscu kruha. Kdo so pa ti sinovi, ki so se domú podali in ki tako oestro pokoro delajo? me boš prašal dragi čitatelj. Ni mi treba, da bi te po dolgem in težkem potu vodil, da me zastopiš; povedal ti bom na kratko in čisto po domače — to so ti tisti Slovenci, ki zajativši svojo mater so med Nemce šli, in še jih je dosti, ki nemškutarijo. Pravega Nemca spoštujemo in ljubimo, ker taki, ako je pošten, ne more zatejevati narodnosti svoje, in je pravičen tudi drugim narodom. Al gnjusoba so nam nemškutarji, ki zaničujejo pravice drugih narodov. Lesem spada večina (ne ravno vsi) nemških političnih listov, ki tako radi v našo „literaturo“ svoje vile zaderajo — pa tudi plajše po vetru obračajo, da je res čuda. Pomnim še dobro, da je bilo mesca avgusta t. l., ko sem bral v „Oest. Volksfreund-u“, „dass die Slaven ihre ganze Literatur im Sacktuche davon tragen können“. Primi ga pa zdaj v roke, in posebno liste mesca grundna prebiraj, boš kmali vidil, kako je rep med noge potegnil. Že dela pokoro in piše: „die Slaven sind keine schlechten Oesterreicher“. — če se ne motim, tudi nekod veli, da so „eine selbstständige Nation“. Slavni škof Štrosmajer ga je menda prepričal, da vendar svoje literature ne morejo „im Sacktuche forttragen“ itd. — Horvatje so že dobili, cesar so koli veličastnega cesarja prosili. Kaj pa mi Slovenci? Kaj bomo spali do sodnega dneva? Je li Horvatom kdo vse to ponujal, kar so dobili? O ne! Trudili so se in terkali, dokler se jim je odperlo. Primimo se tedaj tudi mi dela na poštení postavní poti, pa se ne bojmo ne černih oblakov ne toče, ki od toliko strani na nas padajo. Vsak vé, kako je treba narodne potrebe polajšati. To pa ne gré samo z „Novicami“; nikar naj se jim ne naklada vse, ker imajo že tako veliko. *) Sila nam je treba posebnega slovenskega političnega lista. Zberimo se in se pogovorimo za njega. Naši sosedje in bratje, verli Horvatje, nam bojo gotovo na pomoč hiteli in si ga tudi naročevali. Če oni svoj „Pozor“ zderžijo, zakaj bi mi svojega ne? Za vrednika nam menda tudi ni treba skrbeti. Ne premišljevajmo predolgo! Zatoraj možje in gospodje skup — in povejte nam še Vi svoje misli; posebno pa prosimo sl. vredništvo „Novic“ za svét v tej važni zadevi. **)

Iz slovenskega Štajerja 30. dec. — Ako Bog dá, bomo dobili kmali volitve za občinske ali srejske odbore, za deželni in državni zbor. Mnogoteri bo prašal po naših slovenskih krajih: Koga bomo izbrali, da nam oderže občinski imetek, da pospešuje naše dobro, da nam svetuje o domačih napravah, o domačih šolah, da se nam otrebijo vsega tega, kar ne gre v nje, da se bo potegoval za vse pravice, ki grejo tudi nam ko Slovencom, da ne bomo kakor dozday od uradnikov, ktere mi s svojimi žuli redimo, dobivali le nemških pisem, kterih ne razumemo ter moramo okoli dèrčati za človekom, da nam razklada kar gospóska

*) V zahvalo tega, kar so „Novice“ dosihmal se za narod slovenski trudile, je prinesel „Pozor“ v svojem lanskem listu 71. v „prijateljskih poslanicah iz Gradea“ bratovsko pismo, ki ga vsem prijateljem „Pozora“ in „Novic“ brati priporočamo. Vred.

**) Da nam je političnega lista živo treba, so „Novice“ že lani perve dokazale, in čudno se nam zdí, da se ni še oglasil mož, ki bi to reč v svoje roke vzel; mi ne moremo vsega. Stroški, kakor jih v današnjih „Novicah“ gosp. Žavčanin omenuje, so res veliki, ker kavicija za vse časnike s štempeljsko marko je velika. Kaj pa nimamo moža, da bi jo zmagal? Saj nekteri mislijo, da so časniki „zlata jama“, s katero se založniki in vredniki bogatijo. Naj omenimo tu le enega dohodka, ki doteka tako imenovanim „velikim časnikom“ in to so plačila za oglasila in naznanila (Insertionsgebühren). Biti mora, da se nam ne bojo uradni oglasi oznanovali v nemških časnikih kakor dosihmal. Ti oglasi v slovenskem velikem časniku bi pa mu bili lepa pripomoč dnarna. Vred.